

най лóшовата отъ вýчкытъ. Една ванзогъдова мъкотка бѣ сжгледала калéврятъ, и прескочи отъ стрѣхътъ на Господáрата си на Казéмовътъ, и граеше си съ тѣхъ и ги подфjрлаше на гамъ на тами. Иж като си нграеше тъй падиж дóль отъ къмъ пътата горката калéвра, и на една тръдна женă, којто токо минуваше край къщата, право отгóръ на главътъ ѝ, та падиж отъ страдах на земята, и роди безъ време; може ѝ да оплака предъ съдникътъ, и Казéмъ тръбаше по злѣ да пострадае, откълкото беше истегнала и спървомъ: защото несапнисливата калéвра щеше настмалко да ўбие два човѣка. „Съдниче на праведната“, говореше Казéмъ съ тачъ, които напрѣди и сжълътъ Кадиа да га смѣе, „вýчко щадамъ и да страдамъ, за каквото ма ўсъдите, съмъ сега съ мблик за покръвътъ на правдата срецо непремѣнитъ врагое, които станахъ до сега юстири на вýчката ми скърбъ и нещастие. Тъ съ чюдинитъ и дѣвинитъ калéври: тъ ма докарахъ на сиромашъ, на срамъ, и до премѣждїе на животътъ ми, и кой зије каквъ мъслатъ ѿще. Бжди правосъдникъ, о милостъвъ Кадио, и разсажди, че всъко нещастие, което безъ ѿмыскъ ѿще щатъ напрѣватъ тъ или дъхое, твой ще га препишеше, а иѣ менъ“. Съдникътъ не можеше да мѣ га отрече отъ мол-